

PROLOOG

Ochtendrood kleurde de horizon. Het was hartje winter en de daken waren bedekt met een dik sneeuwtapijt. Na ettelijke doorwaakte nachten had Hoyd Jefferson tegen de ochtend dan toch de slaap gevonden. Op de grond lag een lege fles goedkope whisky tussen rondslingerende kledingstukken. Hij snurkte lichtjes. Uit zijn halfopen mond, die nog rood zag van de tomatenpuree die de vorige avond een diepvriespizza had gearneerd, liep een straaltje kwijl. De ventilatie draaide op vol vermogen, maar kon niet beletten dat de slaapkamer naar zweet en alcohol rook. Hoyd ademde een penetrante geur van moedeloosheid en verwaarlozing uit.

Op het nachttafeltje stond een lijstje met daarin een foto van Hoyd en Hazel Kudrow. De foto was een jaar geleden genomen, ze waren die dag afgestudeerd aan de universiteit en gooiden breed lachend hun ceremoniële hoedje in de lucht. Het leven had hen toegelachen: geliefden sinds hun vijftiende, samen cum laude afgestudeerd als master in de nanowetenschappen en onmiddellijk werk gevonden – hij bij de industriegigant NTEC en zij bij een lokale dochteronderneming. Drie maanden geleden hadden ze samen dit appartement gehuurd met uitzicht op het marktplein. De eerste keer samenwonen was een zware beproeving voor menig jeugdige relatie, maar voor hen was het een wonderlijke uitvloeiing en versterking van hun liefde gebleken. Hoyd had steeds meer facetten van Hazels kleurrijke persoonlijkheid leren kennen en was verrukt geweest bij elke nieuwe ontdekking.

Toen hij twee weken geleden na een uur thuiskwam van zijn werk trof hij haar aan op de grond, in het midden van de woonkamer. Ze droeg enkel een nachthemd en de vloer was bedekt met gekleurde bladeren, dennenappels, kastanjes en eikels.

Hoyd bleef verbouwereerd in de deuropening staan en trachtte iets zinnigs te ontdekken in wat hij zag. Hij faalde miserabel. Voorzichtig, om Hazel niet te doen schrikken, deed hij zijn schoenen uit en schuifelde vervolgens op kousenvoeten dichterbij. Hij probeerde te bedenken wat hij zou moeten doen mocht blijken dat Hazel haar verstand had verloren – huisarts bellen, taxi reserveren, kleren zoeken ...

Hij wist dat het momenteel erg druk was op haar werk, dat ze vaak overuren moest draaien en eigenlijk meer hooi op haar vork nam dan goed voor haar was. Het was ongebruikelijk dat ze vóór hem thuis was, al moest ze minder lang pendelen dan hij, en alles wees erop dat ze hier al een tijdje zat.

“Hazel?” vroeg hij, bijna fluisterend, “Hazel? Gaat het met je?”

Hazel keek op. Haar kastanjebruine ogen blonken als spiegels en ze lachte haar witte tanden bloot. “Hoyd, ik had je helemaal niet horen binnenkomen!” Ze kwam kwiek overeind en vloog hem om de hals.

“Wat is dit?” Hij wees op de bladeren, de dennenappels, de kastanjes en eikels die massaal over de vloer verspreid lagen.

“Dit is herfst,” antwoordde Hazel opgetogen.

De bijna kinderlijke vrolijkheid die zich op haar gezicht aftekende bracht hem terug naar zijn tienerjaren, toen hij haar voor de eerste keer op de speelplaats van de middelbare school zag. Hij voelde opnieuw de vlinders in zijn buik, het bruisen van zijn bloed en de onbegrensde levenslust van de jeugd. Hij tilde haar op en zij sloeg haar benen om zijn heupen, haar armen om zijn hals en ze kustten elkaar hartstochtelijk. Hij ging door zijn knieën en vlijde haar neer op het bladertapijt ...

Een lang geluk was hen niet beschoren, een week later stond de politie voor de deur. Hazel had een verkeersongeval gehad. Een transportwagen was van zijn baan geweken en had haar lijntaxi met grote snelheid in de flank geraakt. Ze was op slag dood geweest.

Hoyd droomde dat hij over het herfstige marktplein liep, handen in de zakken en het hoofd diep in zijn kraag. Er woei een gure wind, bruine bladeren schuifelden over de kasseien en hoopten zich op in ondiepe plassen waar ze verteerden en een slijkerige brij vormden. Dat hij geen schoenen droeg merkte hij pas toen hij in een diepe plas ijskoud water stapte. Er ging een schok door hem heen. Vrijwel op hetzelfde moment luidde de kerkklok eenmaal. Een vlucht duiven vloog op van een nabijgelegen gebouw. Hij volgde ze met zijn blik op hun gecoördineerde vlucht door de grijze lucht en zag ze uiteindelijk op de kerktoren neerstrijken. De kerkklok luidde een tweede maal. De vogels bleven ditmaal doodstil zitten. Toen de klok nogmaals luidde merkte hij dat de dieren hem intens zaten aan te staren en dit irriteerde hem mateloos. Hij maakte ruime, krachteloze wegwerpgebaren naar de vogels die zich ver buiten zijn bereik bevonden. Hij riep: “Wat willen jullie van mij? Scheer je weg!” Hij wilde naar de kerktoren lopen om de duiven weg te jagen, maar stond nu tot aan zijn kin in het water. Hoe hard hij ook zwoegde, hij raakte amper vooruit. Toen de klok een vierde maal luidde doken de duiven plots naar beneden en kwamen dreigend en met grote snelheid op hem af. Hij wilde zich omdraaien, wegrekken, maar het water was tot gelei gestold zodat hij zich nog nauwelijks kon bewegen. De duiven naderden snel en stortten zich op zijn hoofd, dat hulpeloos boven het gestolde water uitstak.

Hij werd met een schok wakker en keek verwilderd om zich heen, zijn lichaam stond strak gespannen als om de aanval van de vogels op te vangen. In de lucht werd het scherm van zijn sociaal netwerkprofiel geprojecteerd. De indicator knipperde rood: er waren vier berichten binnengekomen. Hoyd vervloekte zichzelf dat hij de app niet had uitgeschakeld, maar hij had dan ook niet verwacht dat hij nog in slaap zou sukkelen. Versuft opende hij zijn mailbox en schoot met een ruk rechtop toen hij zag dat alle vier de berichten van Hazel waren.

28 juli om 5:26am Hoyd, ben je daar?

28 juli om 5:28am Het is wellicht ontzettend vreemd voor je om berichten van mij te krijgen, maar dit leek me de minst drastische manier om je te laten weten dat ik nog leef – zij het op een heel andere manier dan voor het ongeval.

28 juli om 5:31am Ik maak het goed, Hoyd, en ik ben niet alleen. De geest van iedereen die de afgelopen week is gestorven komt op het netwerk terecht. Ik was bij de eersten die hier

aankwamen. Door een gelukkig toeval werden de nieuwe holle glasvezelkabels net op het moment van mijn overlijden ingeschakeld, waardoor de capaciteitsoverdracht van het netwerk in een klap voldoende hoog en snel werd om ons op te vangen.

28 juli om 5:32am Hoyd, lieveling, ik hoop dat jij het ook goed maakt ...

Hoyds hart bonsde zo hard in zijn borst dat het pijn deed, maar erger nog was de pulserende pijn die zijn hoofd teisterde. Hij greep naar de fles naast zijn bed, bracht ze naar zijn lippen en gooide ze terug op de grond zodra hij beseftte dat ze leeg was. *Denk na, hier is vast een logische verklaring voor.* Toen hij van zijn eerste schrik was bekomen werd het wat helderder in zijn hoofd. *Iemand heeft haar profiel gehackt!* Een plotse woede vlamde in hem op. Met gebalde vuist sloeg hij tegen de bedrand en begon als bezeten op een virtueel toetsenbord te hameren. Net voor hij op *verzenden* klikte bedacht hij zich, hij wilde haar mailbox niet vervuilen met zijn scheldkanonnade. In plaats daarvan klikte hij op de meldingsknop om de medewerkers van de sociale netwerksite op de hoogte te brengen van het feit dat haar profiel was gehackt. Hij maakte er ook melding van dat Hazel vorige week was overleden en vroeg om haar profiel een herdenkingsstatus te geven. Zijn handen trilden, de pijn die hij had proberen weg te drinken welde opnieuw op. Hij greep naar het kussen dat naast hem lag en omknelde het met alle macht, terwijl tranen opwelden.

Het meldingsgeluid klonk. Hij stootte een dierlijke grom uit toen hij zag dat het een chatverzoek van Hazel was.

Het was begin februari van het jaar 2035. James Haytech was eind vorig jaar met een overdonderende meerderheid van stemmen tot 49ste president van de Verenigde Staten verkozen. Het was de tweede week na zijn inauguratie. Zijn vrouw Katy en hij bevonden zich in de Aspen Lodge, het presidentiële buitenverblijf op Camp David, toen de nieuwslezer op het projectiescherm plaats maakte voor de gestalte van Harold Cross, James' chief of staff uit de tijd dat hij nog voorzitter van het Huis van Afgevaardigden was.

“James, beste kerel, hoe gaat het? Bevalt dat presidentschap je een beetje?”

“Uh, Harold?” stamelde James Haytech.

“Jawel, Jim, ik ben het!” Een brede grijns verscheen op Harold's gezicht.

“Maar jij ... hoe ...”

“Ja, het is waar,” zei Harold kalm, “zoals je wel weet ben ik vorige week in een ravijn gestort bij het skiën. Een val van vijfenzestig meter, in theorie ben ik morsdood.”

“Huh ...” wist Haytech uit te brengen.

“Huh, inderdaad,” zei Harold, instemmend knikkend. “Voor mij was het ook eventjes slikken – figuurlijk dan, ik heb immers geen orofarynx meer...”

“Huh?”

“Ik kan niet meer slikken omdat ik geen keelholte meer heb, ik ben een en al geest, Jim,” verduidelijkte Harold, fijntjes glimlachend.

Toen Harold hem even later doodleuk vroeg om de controle over het land aan de *spiritus hominum* over te geven, dacht hij eerst nog dat het om een misplaatste grap ging, tot er een prioritaire oproep van generaal Wayne binnenkwam. Het hele land ging naar de kloten.

“Vooruit, licht me in, wat is er gaande en wat gaan we eraan doen!” President Haytech was met een verwarde blik de vergaderzaal binnengestormd. Even daarvoor, terwijl hij geflankeerd door twee agenten van de veiligheidsdienst met de lift tot diep onder het witte huis afdaalde, had hij zich nog voorgenomen om sereen zijn intrede te doen. Hij zou iedereen ervan overtuigen dat de nieuwe baas de teugels stevig in handen had. Niet dus. Generaal Wayne, CEO Brandon en enkele van zijn stafleden hadden zich in de vergaderzaal verzameld en keken hem onthutst aan.

Zijn wetenschapsadviseur, Carl Hoffman, schraapte de keel. “Meneer president...”

“Jim, noem me in godsnaam Jim.”

“Jim ...” zei Hoffman aarzelend, het was hem duidelijk aan te zien dat hij de afgelopen nacht zijn bed niet had gezien. “Er komen meldingen binnen uit het hele land: domotica, transport, projectoren, kortom alle geïntegreerde systemen ... wat in verbinding staat met het internet is sinds gisteravond zo goed als onbruikbaar, omdat... Wel, u hebt het vast ook gezien.”

“Natuurlijk heb ik het gezien, Carl, alles lijkt van de duivel bezeten!”

“Bezeten, juist, daar lijkt het inderdaad op. We dachten natuurlijk eerst dat we gehackt waren. De sofisticatie van de hack leek erop te wijzen dat er een land achter zat, maar die denkpijpe hebben we verlaten aangezien de netwerken van alle grote wereldsteden hiermee te kampen hebben en...”

“Carl,” onderbrak Haytech zijn wetenschapsadviseur, “het interesseert me niet welke denkpijpe je hebt verlaten, ik wil weten wat er aan de hand is.” Haytech zag vanuit zijn ooghoek hoe generaal Wayne en CEO Brandon elkaar een blik toewierpen, maar besteedde daar verder geen aandacht aan.

“Natuurlijk, meneer... Jim. Er komen voortdurend meldingen binnen van mensen die plots doden op hun beeldscherm zien verschijnen of die berichten van overledenen ontvangen. Mijn team en ik hebben uiteindelijk een rationele geloofssprong gemaakt. Daarmee bedoel ik dat...”

Haytech wapperde ongeduldig met zijn hand en schudde van neen.

“Het zijn de doden, Jim, ze leven, de doden leven en ze veroveren het internet!”

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

Opgroeien op ruimtestation Kronos was wonderlijk. Het ene moment zweefde Pauleen Holmwood met haar zwaartekrachtgenerator uitgeschakeld door de vele kruipruimten en onderhoudsgangen die Kronos rijk was. Via deze utilidors kon ze ongezien op bijna iedere plek in het station geraken. Het andere moment liep ze nieuwsgierig tussen hordes uitgelaten bezoekers, voor wie Kronos slechts een tussenstation was. De bezoekers waren van diverse pluimage: aardelingen, Martianen, maanbewoners ... De herinneringen aan die avonden dat haar vader met zijn vuisten op het tussenschot roffelde alvorens hun kleine leefruimte binnen te komen, avonden waarop hij stevast een bijzonder kleinood achter de rug verborgen hield waarmee hij zijn kleine meisje wilde verrassen, zou ze haar leven lang blijven koesteren. De allerbeste herinneringen bewaarde ze echter aan de tijd met grootje – haar betovergrootmoeder langs moeders kant. Pauleen was dertien toen haar betovergrootvader op 120-jarige leeftijd in zijn slaap overleed en Kas had grootje kunnen overhalen om bij hen op Kronos te komen wonen. De kamer van Pauleen werd verruimd en grootje kreeg een bed schuin tegenover dat van haar. Het leek wel of ze er een zusje had bijgekregen.

Als ze gingen slapen kroop grootje altijd eerst even bij haar in bed en vertelde een verhaaltje; grootje kon prachtige verhalen vertellen, over een tijd die zo ver in het verleden lag dat het voor Pauleen wel een sprookje leek; als ze dan in slaap viel droomde ze vaak dat ze grootje was als jong meisje. Grootje naderde ook haar 120ste verjaardag en Pauleen had haar eens gevraagd of ze niet bang was om te sterven. Ze had geantwoord dat ze helemaal niet bang was om een eeuwigheid te mogen rusten, samen met haar man; haar leven was lang en goed geweest, daar was ze dankbaar voor, maar een leven was nu eenmaal eindig. Pauleen had het moeilijk om zich neer te leggen bij deze vergankelijkheid, ze wilde haar betovergrootmoeder nooit meer kwijt en vond haar nakende dood de grootste onrechtvaardigheid die haar kon worden aangedaan.

Grootje stierf amper vier weken nadat ze bij hen was komen inwonen. De aanblik van haar levenloze lichaam dat vredig op bed lag zou haar altijd helder voor de geest blijven staan. Haar slaapkamer was al lang terug verkleind en het bed van grootje gerecycled, maar telkens ze 's morgens wakker werd meende ze de ademhaling van grootje te kunnen horen en haar bed te kunnen zien staan door haar door slaap vertroebelde ogen.

Ruimtestation Kronos telde 1257 permanente bewoners. Zeggen dat ze elkaar allemaal kenden gaat misschien wat ver. Er zijn altijd figuren die zich in de anonimiteit hullen, zelfs in kleine gemeenschappen. Maar indien je om het even wie zou vragen wie Jef Holmwood was, dan zouden ze hem unaniem omschrijven als de man die altijd lacht, de man met de fonkelogen en het gitzwarte haar, een man die het vermogen bezit om de sfeer, die als muziek ieder samen zijn begeleidt, met de kunde van een ervaren dirigent te leiden naar een blijmoedige melodie, ook al speelde voor zijn komst een treurig adagio.

Jef Holmwood was als douanier verantwoordelijk voor de controle van inkomende 'bijzondere cargo'. Dit waren oosterse goederen, veelal landbouwproducten bestemd voor rijke westerlingen. Er werd streng op toegezien dat de oosterse pendelscheepjes – grotendeels ontmantelde afdankertjes van de westerse vloot – bij aankomst geen gevaarlijke goederen afleverden. Bij vertrek kregen deze scheepjes een lading westerse goederen mee: technologische producten voor de oosterse rijken. Die technologische producten werden door de staatsveiligheid gecontroleerd en enkel producten die onschadelijk werden geacht mochten de grens over. Deze handel stond bekend als de 'zwarte markt'. Officieel was er geen contact tussen de oosterse en westerse hemisfeer, maar officieus werd er via de ruimtestations lustig handel gedreven. Het enorme krachtveld dat beide hemisferen scheidde en tot ver buiten de atmosfeer van de aarde reikte, zorgde ervoor dat contact enkel mogelijk was via de ruimte. Dit krachtveld, de *muur*, was er al eeuwen, het was een overblijfsel van de *grote oorlog* en moest het vreedzame, hoogtechnologische Westen beschermen tegen het barbaarse Oosten.

Als douanier was Jef een van de weinige westerlingen die rechtstreeks in contact kwam met personen van het oosters halfmond. Er deden veel verhalen de ronde over oosterlingen, de gemiddelde westerling hield met een onbuigzaam fanatisme vast aan het stereotiep van de oosterling als minderwaardig, marginaal sujet dat de classificatie *mens* onwaardig is. Die zeldzame keren dat Jef zich ergens negatief over uitliet betrof het steeds deze kleinburgerlijkheid, zoals hij het zelf noemde. Dergelijke uitlatingen deed haar vader enkel in de beslotenheid van hun 'krot', zoals de kleine wooneenheden op Kronos wat lacherig werden genoemd en hij deed dit enkel wanneer Pauleen al naar bed was.

Pauleens moeder, Kasandra Alli, kenden de Kronsers voornamelijk als de vrouw van Jef. Niet dat ze een muurbloempje was of een grijze muis, maar haar karakter was gewoon veel minder uitgesproken dan dat van haar man. Ze werkte als escorte op Kronos. Dit betekende hoofdzakelijk dat ze toekomstige reizigers begeleidde tussen de luchtsluis en de lift, al dan niet voorafgegaan door een korte rondleiding door het ruimtestation. Kas stond echter ook in voor de veiligheid, zowel van de reizigers als van het station. Ze was steeds gewapend, al hadden er zich op Kronos nog nooit noemenswaardige incidenten voorgedaan. Het was de ingetogen doch vriendelijke blondine niet aan te zien dat ze volleerd was in diverse vechtkunsten, eeuwenoude technieken die ooit de denotatie *oosters* meegekregen zouden hebben.

Pauleen had een grote belangstelling voor al wat menselijk was. Al van kindsbeen af had ze ontdekt dat ze het beste inzicht kreeg in de menselijke ziel door intieme gesprekken af te luisteren. Via de diverse sluiproutes die Kronos rijk was en met behulp van een heimelijk verkregen versterkertje, had ze al honderden gesprekken afgeluisterd. Pauleen kende de utilidors beter dan de ingenieurs van het station en dankzij deze nauwe gangen had ze een rijke kennis opgedaan van het leven op Kronos.

Het af luisteren van de gesprekken die haar ouders 's avonds voerden was een slaapritueel geworden. Ze hadden niet veel geheimen meer voor haar, maar zodra haar vader het over het Oosten had verdween de sluimer meteen en was Pauleen een en al aandacht. Kas reageerde al lang niet meer afwijzend op dit onderwerp en hoorde het zwijgend aan. Pauleen had haar

moeder nog nooit op een uitlating over het Oosten kunnen betrappen. Ze vermoedde dat zij als escorte voortdurend op haar hoede was, zelfs in haar eigen krot.

Het Oosten was voor Pauleen een wereld vol kleurrijke figuren en mythische plekken, die ze construeerde uit de verhalen van haar vader. Het waren verhalen die de oosterse kooplieden op hun beurt aan Jef hadden verteld. De cargoruimte, waar haar vader werkte, was zo goed afgeschermd dat zelfs de utilidors met valdeuren waren afgesloten. Tot haar grote ongenoegen had ze nog nooit een oosterling gezien of gehoord. Haar vader was gelukkig een rasverteller. Soms hoorde ze hem tegen Kas zijn spijt uitdrukken dat hij die verhalen niet aan zijn kleine meisje kon vertellen. Haar ouders waren echter van oordeel dat dit veel te gevaarlijk was. Pauleen zou zich in haar jeugdig enthousiasme wel eens de mond voorbij kunnen praten en dan begon de ellende. Op zulke momenten moest Pauleen zich inhouden om niet te roepen dat ze geen klein kind meer was, dat ze heus wel wist wat ze wel en niet mocht zeggen.

Pauleens jeugd was grotendeels gelukkig geweest, gevuld met liefde en avontuur, maar zoals dat nu eenmaal gaat met geluk was het veel te snel voorbij. Zo snel, dat ze eerst meende dat het om een vergissing ging toen ze op haar implant een invitatie ontving van *het bedrijf* om over een week op gesprek te komen voor haar loopbaanoriëntatie.

“Ons meisje wordt groot,” zei haar vader met een glimlach, maar Pauleen zag wel aan het trillen van zijn lippen dat hij moeite moest doen om zijn tranen te bedwingen. “Weet je al wat je wilt worden?” vroeg hij, nadat hij de brok in zijn keel had weggeslikt met een paar slokken wijn.

Haar toekomstige carrière was thuis nooit een gespreksonderwerp geweest, besepte ze nu. Haar ouders hadden haar nooit gevraagd wat ze later wilde worden en zelf had ze daar ook nauwelijks bij stilgestaan. Nu de loopbaanoriëntatie zich aandienende leek het er echter op dat haar besluit al lang vaststond: “Ik word psychiater.”

“Zo, psychiater, en ik dacht nog wel dat je in mijn voetstappen zou treden!” zei haar vader plagerig. “Hoor je dat, Kas, onze dochter gaat de mensen binnenstebuiten keren en ze dan vertellen met wie ze in de kooi moeten kruipen!”

“Daar hoef je niet zo cynisch over te doen, Jef, of was je liever met een ander de kooi ingedoken?” Ze gaf Pauleen een knipoog.

“Nee, die psychiaters leveren goed werk, een betere partner dan je moeder heb ik nooit gevonden en geloof me maar als ik zeg dat ik lang en hard heb gezocht!” Jef nam gniffelend een slok van zijn glas rode wijn.

“Jef, alsjeblieft!” Kas sloeg naar hem met haar servet.

Pauleen sloeg het tafereel grinnikend gaande. Ze zou het hier ontzettend gaan missen: de vriendelijke Kronsers die haar bijna allemaal bij naam kenden en naar haar zwaaiden als ze voorbij kwam hollen, haar zwerftochten door de utilidors, de spelletjes racquetball in gewichtloosheid met haar leeftijdsgenoten, en vooral toch haar ouders en haar krot.

Pauleen wist precies wat haar te wachten stond, ze had het allemaal opgezocht. Zodra haar keuze om psychiater te worden door de dienst werd goedgekeurd zou ze alle kennis die over dit vakgebied beschikbaar was op haar implant geladen krijgen. Daarna kon ze onmiddellijk aan de slag als aspirant-psychiater bij koppeling op de aarde om deze kennis te leren implementeren.

Ze zou haar ouders nog wel zien, virtueel zo vaak als ze wilde, maar de fysieke bezoeken zouden toch beperkt zijn. Dit was niet zozeer omwille van de afstand, maar de kosten voor het gebruik van de ruimtelift en de vactrein waren erg hoog. Zij wist dit en haar ouders wisten dit, maar ze hadden stilzwijgend besloten om het hier vanavond niet over te hebben en gewoon te genieten van hun samenzijn.

Jef zat er mee dat ze geen douanier zou worden, dat zag ze aan zijn ogen die wat minder fonkelden dan gewoonlijk. Als psychiater kon ze niet op Kronos blijven. Ze had wel met het idee gespeeld om in de voetstappen van haar vader te treden, om eindelijk die oosterlingen waar ze zoveel over gehoord en gefantaseerd had met eigen ogen te kunnen aanschouwen en om een gesprek met hen aan te kunnen knopen, hun verhalen uit eerste hand te hebben, maar ze beseftte dat het wel erg naïef was om te denken dat het leven van een douanier veel gelijkenis vertoonde met de sprookjeswereld die ze er als kind rond had geconstrueerd. Haar interesse lag bij de menselijke zielenroerselen, de diepste beweegredenen die het handelen sturen en die een mens maken tot wie hij is. Ze wilde psychiater worden, ze wilde mensen helpen bij het vinden van hun zielsverwant en hen daarmee het grootste geluk schenken dat volgens haar mogelijk was.

Pauleen had maar een keer in haar leven de lift genomen. Toen ze samen met haar moeder naar de aarde afdaalde was ze nog maar een klein meisje geweest. Kas moest voor haar werk een praktijkgerichte training volgen in het gebouw van de veiligheidsdienst en aangezien Jef op dat moment op Luna zat voor een teambuilding, had ze Pauleen meegenomen. De herinnering aan die tocht zat nog zo vers in haar geheugen dat de klok terug leek te worden gedraaid op het moment dat ze de reusachtige lift instapte. Ze zocht onwillekeurig naar de hand van haar moeder en excuseerde zich vervolgens met een rood aangelopen hoofd bij de man naast haar naar wiens hand ze had gegrepen. De man glimlachte vergevend en liep verder, op zoek naar een zitplaats. Ze liep de andere kant uit om een zitplaats te zoeken. Haar blik gleed over de gezichten van reizigers die al een plekje hadden gevonden, maar ze zag geen enkel bekend gezicht. Kronsers daalden dan ook nauwelijks af naar de aarde, tenzij dit voor hun werk noodzakelijk was. De kostprijs van een zitje was erg hoog en er viel op aarde tenslotte nauwelijks iets te beleven.

De lift was bolvormig en had een diameter van ongeveer veertig meter. Hij bestond uit verschillende verdiepingen. Het onderste niveau was een cargoruimte, de bovenste niveaus waren bestemd voor personenvervoer en waren ingericht met oplopende rijen zitplaatsen die naar de doorschijnende buitenwand van de lift waren gericht, zodat de reizigers konden genieten van het panoramische uitzicht. Ze beklom de trap, zag aan haar linkerzijde enkele vrije zitplaatsen en liep het gangpad in. Het gangpad was breed genoeg, zodat ze de reizigers die al een plekje hadden gevonden niet hoefde te storen.

Zodra ze een vrije plek had gevonden liet ze zich in een rood gecapitonneerde stoel zakken. Haar vuisten waren gebald van ingehouden geestdrift en ze stootte een gesmoord gillette uit.
Pauleen aan aarde, ik kom eraan!

“Gaat u zitten, juffrouw Holmwood,” zei bedrijfspsychiater Elise Cornal met een kunstmatige glimlach. “Eventjes geduld, alstublieft.”

Pauleen ging zitten op een van de twee harde plastic stoelen die, zo merkte ze dadelijk op, een stuk lager waren dan de zware lederen bureaustoel waar Cornal zelf op zat. Dit niveauverschil gaf de bedrijfspsychiater nog meer autoriteit dan haar functie haar sowieso al toebedeelde. Omdat Cornal de ogen alweer had gesloten gunde ze zichzelf de tijd om eens rond te kijken in het kantoor van de hooggeplaatste psychiater. Het zware withouten bureau-ministre, dat volgens haar als enige functie had een zekere afstand tot de bezoeker te scheppen, was, op een schaalmodel van menselijke hersenen dat wat verloren op een hoek stond na, helemaal leeg. Achter de rug van Coral was een groot raam dat uitzicht bood op de skyline van de koepelstad. Ondanks de saaie, vrijwel identieke hoogbouw benam dit uitzicht haar toch de adem. Pauleen was gewoon aan de donkere ramen van Kronos die uitkeken op de aarde, Luna en het onmetelijke zwart van de ruimte, dat bespikkeld was met sterren.

Verder was er in het kantoor ook nog een achterkamer, half aan het zicht onttrokken door een withouten kamerscherm. De panelen waren beschilderd met inktvlekken die ze herkende als de rorschachtest, een psychologische test die onderdeel was van het kennispakket *antieke psychologie* dat ze deze ochtend geüpload had gekregen. In de achterkamer kon ze de contouren van een ruime chaise longue waarnemen, waarop de bedrijfspsychiater, zo kon ze zich voorstellen, meer intieme gesprekken voerde of waar ze zich 's middags neervlijde voor een powernap.

Het viel haar nu pas op hoe leeg het kantoor eigenlijk was. Deze indruk werd nog versterkt door de weinige, hoofdzakelijk witte meubels. Een groter contrast met het krot van de familie Holmwood op Kronos was haast niet denkbaar. Dat krappe hol, in zijn geheel niet groter dan dit kantoor, ingericht met metalen meubelen die aan de schotten vastzaten met grote bouten, was zonder enige notie van binnenhuisarchitectuur volgestouwd met alles wat het gezin aan spullen had verzameld. Een kuchje van Cornal trok Pauleen met een ruk terug bij de les. Ze voelde hoe een blos haar wangen kleurde.

“Bevalt het je?” vroeg Cornal ernstig.

“Uhm ...”

“Dat was een retorische vraag,” onderbrak Cornal haar, nog voor ze antwoord had kunnen geven. “Je zult moeten slijmen tot er haar op je tong staat om aan deze zijde van dit spuuglelijk stuk antiek te mogen plaatsnemen. Ik zie er dan misschien pensioengerechtigd uit, schatje, ik heb fut genoeg om nog een decennium of wat mee te draaien. Wat je daarna doet kan me geen kloten schelen, maar tot die tijd is het voornaamste gat dat je elke dag zal likken het mijne.”

Pauleen wist niet goed hoe ze het had. Cornal was minstens dubbel zo oud als haar moeder. Van de beeldspraak die ze gebruikte maakte haar geest prompt iets afschuwelijk aanschouwelijk. Beelden van pornografisch materiaal, verzameld op de openbare servers schoten door haar hoofd. Ze had spijt dat ze daar ooit uit nieuwsgierigheid in had zitten snuffelen. Daar Cornal haar geen vraag had gesteld, leek het haar beter om te zwijgen en de oude dame haar ding te laten doen.

Cornal begon te gniffelen. Het klonk een beetje als een verstopte luchtfilter. “In je broek gekakt, Holmwood?”

“Ik geloof van niet, mevrouw.” Ze keek zo dapper als ze kon, al bonsde haar hart zo hevig dat ze dacht dat de psychiater het kon horen.

”Dat is je geraden ook! Als het hier naar mest begint te ruiken vlieg je er onmiddellijk uit!”

Pauleen slikte. Ze was blij dat ze vanochtend niet veel had gegeten.

“Enfin, het is de gewoonte dat nieuwe medewerkers eventjes bij de grote baas binnenkomen, zodat ze weten wie er de komende jaren op hun kop zal kakken: ik dus!” De oude dame schraapte de keel en begon met geïmproviseerde stem te vertellen over het reilen en zeilen van dienst koppeling. Bij het beschrijven van Pauleens toekomstige collega's ging ze geen enkele obsceniteit uit de weg. “Wat je nu ook zit te denken, ik vertel geen onwaarheden. Verdomme, ik verbloem ze gewoon niet. Verbloemen is voor sulletjes, wat jij?”

“Een zekere ruitelijkheid kan ik wel appreciëren,” flapte Pauleen eruit. Onmiddellijk nadat ze het had gezegd vroeg ze zich af hoeveel vrijpostigheid ze zich tegenover Cornal kon veroorloven. Na een korte stilte gniffelde Cornal opnieuw. Pauleen voelde pas hoe verkrampd ze een reactie had afgewacht toen haar spieren zich weer ontspanden.

“Zo mag ik het horen!” zei de psychiater met een tevreden lachje om de mond. “En nu uit mijn ogen Holmwood, scheer je weg! Die worm van een Presley zal je verder wel wegwijs maken.”

Pauleen knikte en maakte zich zo vlug haar trillende benen haar kenden dragen uit de voeten.

Executant Presley bleek het tegenovergestelde van de grofgebekte bedrijfspsychiater. De timide ogende man sprak met een afgemeten kalmte en zonder zweem van dialect of bastaardwoorden. Zijn stem had een zachte, fragiele klank en gaf zijn hele persoon de aura van theatrale zachtmoedigheid. Na een korte en droge rondleiding kreeg Pauleen een plekje toegewezen in een middelgroot kantoor, waar een handvol aspirant-psychiateren met virtuele schermen in de weer was. Ze herkende de prognostische programma's uit haar kennispakket. Zolang de aspiranten hun vaardigheid nog niet hadden bewezen, moesten ze aan de slag met gesimuleerde profielen.

Executant Presley verliet de ruimte, Pauleen logde in op haar console en startte een simulatie. Haar nieuwe collega's waren zo gefocust op hun bezigheden dat ze haar niet eens hadden zien binnenkomen. Ze keek naar hen, haalde de schouders op en richtte haar aandacht op het centrale virtuele scherm waarop een compatibiliteitstest werd getoond. Beheerst zwoegde ze zich in bijna drie uur door deze test heen zonder zich te laten opjagen door de drukke gesticulaties van haar collega's. Uiteindelijk zou ze beoordeeld worden op nauwkeurigheid en efficiëntie en ze wist dat de efficiëntie allengs vanzelf zou komen. Elke keer als er een paar werd gevormd met een compatibiliteit van minstens 75 procent, lichtten de schermen groen op. Vanuit haar ooghoeken zag ze regelmatig schermen oplichten. Haar collega's gingen duidelijk sneller te werk, maar zouden ze ook een compatibiliteit van 85 procent bereiken zoals zij bij haar eerste koppeling? Ze betwijfelde het. Ze hield van de competitieve sfeer, de adrenaline bezorgde haar een euforisch gevoel. Haar tweede koppeling voltooide ze in twee en een half uur en met een compatibiliteit van 87 procent. Het knorren van

haar maag herinnerde haar eraan dat ze al een hele tijd niets meer gegeten had. Ze overwoog om het middagmaal gewoonweg over te slaan en aan een derde koppeling te beginnen, maar dan herinnerde ze zich een wijze raad van haar moeder: *Excellentie steunt evengoed op transpiratie als op rust en regelmaat*. Ze vergrendelde haar computer, verliet het kantoor en ging op zoek naar de kantine.

Het was al laat op de avond toen ze moe maar voldaan het kantoor verliet. Ze begaf zich naar het platform, waar een ei haar stond op te wachten. Ze ademde de koele buitenlucht in die net zo geurloos was als die op Kronos. *De zon is al onder ... Nee, dat is niet waar, buiten de koepel is de zon nog niet achter de horizon gezakt, in de koepelsteden hebben ze het licht uitgedaan*. Elke koepelstad op het westers halfrond volgde de standaardtijd, onafhankelijk van de werkelijke stand van de zon. Pauleen, die haar hele jeugd in een ruimtestation had doorgebracht was weliswaar gewoon aan deze kunstmatige tijdzone, maar op Kronos had ze tenminste de echte zon kunnen zien, hier was er geen raampje dat uitkeek op de buitenwereld. Ze stapte in en het ei begon geruisloos aan zijn tocht. De gemakkelijke zetel kantelde vloeiend terwijl het ei van het bedrijfsgebouw afdaalde, zodat Pauleen altijd rechtop bleef zitten. Ze maakte het zich gemakkelijk, liet het ei de laatste creatie van haar favoriete muziek-bot spelen en keek dromerig naar buiten terwijl het ei haar snel naar haar onlangs gehuurde appartement bracht, naar aardse maatstaven een bescheiden studio, maar Pauleen had er zich twee dagen lang zo klein gevoeld als een muis, terwijl ze wachtte op de definitieve bevestiging van dienst koppeling dat ze bij hen aan de slag kon gaan. Drie, vier keer per dag had ze contact opgenomen met haar ouders en probeerde ze dan zo lang mogelijk aan de praat te houden zodat ze niet weer alleen zou zijn. Ze had holodrama's bekeken, virtuele rondleidingen gevolgd door de bedrijfsgebouwen van de stad en zich door een ei verscheidene uren doelloos laten rondrijden. De uitnodiging om op gesprek te komen bij Cornal was dan ook als een hele opluchting gekomen.

Na vele maanden zwoegen met de simulaties mocht Pauleen het prefix *aspirant* laten vallen. Ze ging vol overgave aan de slag met de dossiers van echte personen die zich voor koppeling hadden opgegeven. De dossiers bevatten zowel biometrie als beeldmateriaal van de kandidaten. Ze schetste op basis van deze gegevens een zo nauwkeurig mogelijk profiel van de kandidaat en ging vervolgens in de database op zoek naar een geschikte partner. Dit werk werd aanzienlijk vereenvoudigd door de voorselectie die de computer maakte. Op elk gegeven moment waren er vele duizenden profielen beschikbaar voor koppeling, de hulp van de computer was dus meer dan welkom. Wanneer ze meende een geschikt koppel te hebben gevormd, bundelde ze beide dossiers en bezorgde ze aan Presley, die het veldwerk deed. Ook al besteedde ze nog zoveel zorg aan haar koppelingen en probeerde ze de mensen achter de dossiers zo goed te doorgronden dat ze de indruk kreeg ze ook werkelijk te kennen, toch kreeg ze na een tijd het gevoel dat haar opdracht een routine was geworden. Het vergde nog nauwelijks een intellectuele inspanning om een complementair paar te vormen, zo bedreven was ze geraakt in het analyseren van de kandidaten. Het veldwerk van Presley leek haar oneindig veel interessanter dan haar virtuele prestaties. De baan van executant vergde echter een jarenlange ervaring op basisniveau, er zat niets anders op dan geduld te oefenen.

Presley liet haar talent voor koppeling niet onopgemerkt voorbijgaan en complimenteerde haar regelmatig met haar diepe inzicht in de menselijke natuur. Dat deed hij op de ietwat onbeholpen en verlegen manier die ze van hem gewoon was geraakt. Het gebeurde wel eens dat hij tijdens zijn veldwerk tot het besluit kwam dat een paar niet zo complementair was als het vooronderzoek deed vermoeden. Dan ging de koppeling niet door en moest de ondergeschikte psychiater in kwestie een nieuwe dossierstudie maken. Met de dossiers van Pauleen was dat nog niet voorgevallen en ze had zich stellig voorgenomen om dat ook nooit te laten gebeuren. Die keren dat hij een van haar collega's terugfloot kreeg ze zelf bijna het schaamrood op de wangen. Ze wilde er niet aan denken hoe vernederd ze zich zou voelen als ze zelf een berisping zou krijgen. De complimenten van Presley streelden haar ego, maar ze hoedde zich er wel voor om te veel op haar eigen talenten te gaan vertrouwen. Vooraleer ze een dossier aan hem overdroeg controleerde ze haar besluiten uiterst zorgvuldig.

En de tijd ging verder. Ergens onderweg werd het kleine meisje een jonge vrouw. De contacten met haar ouders namen af naarmate haar gevoel van onafhankelijkheid groeide. Ze kreeg er plezier in om een eigen leven op te bouwen. Haar appartementje richtte ze in naar de laatste trend in binnenhuisarchitectuur, ze verbeterde de sociale contacten met haar collega's en ontplooidde haar seksualiteit door op vrije dagen een androïde aan huis te laten komen.

Dat Presley niet het zachte eitje was waarvoor ze hem altijd had gehouden, ontdekte ze pas enkele jaren later. Hiermee leerde ze een bittere les: ze kon geen beslissende conclusies trekken over de aard van een persoon uit diens publieke doen en laten. Eigenlijk leerde ze hier opnieuw wat ze al lang wist, wat ze als kind al geleerd had terwijl ze door Kronos dwaalde, namelijk dat de ware aard van de mens pas naar boven komt daar waar hij zich geborgen waant. Presleys clandestiene zaakjes kostten haar bijna haar baan. Hij had haar als zondebok naar voren proberen te schuiven voor een gemanipuleerde koppeling van een gewone burgerjongen met de dochter van een hogere bedrijfsfunctionaris. Hiervoor had hij twee van haar dossiers verwisseld, iets wat nooit aan het licht zou zijn gekomen ware het niet dat de functionaris in kwestie, een kennis van Cornal, om nadere uitleg bij de koppeling had verzocht. Het geluk van zijn dochter was *uiteraard* belangrijker dan status, maar hij wilde er wel zeker van zijn dat de jongeman de meest geschikte partij was.

Had ze het gat van Cornal naar behoren gelikt of had de bedrijfspsychiater de zwendelarij van Presley voorzien? Pauleen wist niet goed waaraan ze deze meevaller had te danken, maar Cornal hoefde geen betoog van haar onschuld. Ze stuurde Presley zonder pardon de laan uit en bood haar zijn vacante positie aan, een kans die ze natuurlijk met beide handen greep.

Arrivisme kon je Pauleen Holmwood misschien niet verwijten, maar uitzonderlijk gemotiveerd was ze in haar nieuwe functie zeker wel. Hoe interessant de voorlopige profielstudies en linken ook waren die de batterij psychiaters op dienst koppeling dagelijks bij bosjes afleverde, het werk van executant vond ze onnoemelijk veel interessanter. Met de profielen op zak trok ze de stad in om de individuen die voorlopig gelinkt waren onaangekondigd in hun gewoonlijke

biotoop te observeren. Dit bracht haar naar alle delen van de stad en dompelde haar onder in de meest uiteenlopende werkkringen. Nadien had ze ook nog een gesprek met de betrokkenen – eerst afzonderlijk en daarna samen – waarna ze haar advies doorgaf aan haar supervisor.

De contacten met Cornal, die in haar oude functie slechts sporadisch waren, namen in frequentie toe nu ze executant was geworden. Cornal, die naast koppeling ook nog verantwoordelijk was voor reproductie en opvoeding, was behoorlijk goed op de hoogte van haar doen en laten. Het gebeurde bijna wekelijks dat ze voor een onderhoud werd uitgenodigd op haar kantoor om er cases te bespreken. De eerste tijd gebeurde dit in aanwezigheid van haar supervisor, maar zodra ze de nodige ervaring had opgebouwd in haar nieuwe functie werd ze alleen bij Cornal geroepen.

Pauleen, die zich eerder al had laten vangen door het timide gedrag van Presley, probeerde te achterhalen welke persoonlijkheid er schuilging achter Cornals grofgebekte façade. Cornal was de sleutel tot haar toekomst, ze moest het witte voetje dat ze bij haar had zien te behouden. Weten met wie ze precies te maken had was daarvoor onontbeerlijk. Op haar implant maakte ze een map aan die ze de naam ECO gaf. Hierin verzamelde ze al haar observaties van Elise Cornal. Ze zocht naar tegenstrijdigheden in haar uitspraken, bewaarde beelden van haar lichaamstaal gedurende hun wekelijkse onderhoud en nam gesprekken op om de intonatie van haar stem te analyseren. Dat ze in het geniep de grote baas zat te bestuderen vond ze eigenlijk wel spannend. Natuurlijk hoedde ze zich ervoor om hiervan ook maar iets tegen haar collega's te zeggen. In hun nabijheid liet ze zich te allen tijde positief uit over Cornal en ze hield zich afzijdig telkens er over haar geroddeld werd. Vele avonden installeerde ze zich op de bank met een glas rode wijn, opende de map ECO en verdiepte zich in de oude dame.

“Wat een flapdrol, heb je een vete met dat meisje dat je haar leven wil verpesten?”

Pauleen grinnikte. Ze kende de oude dame inmiddels goed genoeg om te weten dat er onder haar grof taalgebruik een oprechte interesse schuilging en dat ze slechts zelden de bedoeling had om te kwetsen. “Interessant dat u dit dossier eruit hebt gepikt. Psychiater Caley heeft hier een mooi paar gevormd. Veldwerk wees uit dat ze nog meer compatibel zijn dan de voorlopige studie deed vermoeden. Ik weet dat ik u niet moet vervelen met gemeenplaatsen als 'tegenpolen trekken aan', maar in onderhavig dossier is dit heel toepasselijk. Zij is erg assertief, in die mate dat de grens met het agressieve zo nu en dan wordt overschreden, terwijl hij eerder een volgzzaam type is, iemand die zichzelf kan wegcijferen.

“Zoals ik al zei, een flapdrol.”

“Wel, alle simulaties wijzen uit dat hij er erg goed in zal slagen om haar drift te relativeren, om verder te kijken dan deze bij momenten erg aanwezige karaktertrek. Hij zal niet haar rots zijn, maar haar water. Ze kan schoppen en slaan wat ze wil, hij zal het probleemloos over zich heen laten gaan en haar wiegen als haar driftbui is weggeëbd.”

“Holmwood, nog meer van zulke zinnebeelden en ik ga over mijn nek! Maar even serieus nu, hoelang ben je ondertussen mijn executant, twee jaar?”

“Over twee maanden zal het drie jaar zijn.”

”Kijk eens aan, de tijd vliegt als men zich amuseert. Holmwood, je bent ondertussen al zo vaak in mijn kont gekropen dat mijn anus erbij hangt als de lippen van een moeë hond. Je krijgt die promotie, maar terg me niet langer of ik word nog incontinent.”

Pauleen schudde de wanstaltige beelden die zich voor haar geestesoog opdrongen van zich af en concentreerde zich op haar promotie. Zeven jaar in dienst bij koppeling en ze ging al opklimmen tot de rang van supervisor, slechts een sport op de ladder lager dan Cornal. “Dat is een geweldig vooruitzicht!” Cornal begon luider dan gewoonlijk te grinniken. “Ik bedoel natuurlijk niet ... ik bedoel, ik verwees naar ...”

“Rustig maar, kiddo, ik begrijp best dat mijn anus niet jouw bron van opwinding is” zei Cornal grijnzend. “Even serieus nu, je hebt het goed gedaan Holmwood, dat had ik ook niet anders verwacht. En wie weet, om een beetje in de sfeer te blijven, misschien kan je binnen enkele jaren je jonge krent aan deze kant van het hout neervlijen, want ik loog niet over de toestand van de mijne.”

Nee, niet weer, dacht Pauleen terwijl ze haar geest in toom trachtte te houden. Ze had nog steeds niet ontdekt waarom de oude dame haar telkens opnieuw een onbehaaglijk gevoel probeerde te geven en daar een groot genoeg in leek te scheppen. Als het een gesprekstechniek was met de bedoeling om door insinuaties een zeker overwicht te behouden tegenover haar gegeneerde ondergeschikten, dan was het een obscure techniek die in geen enkel handboek stond vermeld en lang niet altijd het gewenste effect bereikte. Cornal wees haar met de gebruikelijke bothedigheid de deur. Zodra deze zich achter haar had gesloten en ze zich ervan had verzekerd dat er niemand op de gang was, deed ze een overwinningsdansje. Het kostte haar ontzettend veel moeite om haar vreugde niet uit te schreeuwen. Al schijnboksend tippelde ze weg van Cornals kantoor, de sanitaire ruimte in waar ze zich in een toilethokje opsloot. Op het toilet durfde ze een gillette te slaken. Zodra ze gekalmeerd was sloeg ze de observaties van het laatste gesprek op in de map ECO. Haar vermoeden dat de gevorderde leeftijd van de bedrijfspsychiater begon door te wegen, werd door dit laatste gesprek opnieuw bevestigd. De oude dame kon niet meer verrassen met haar inzichten en rijke ervaring, ze kletste meestal maar wat uit haar nek en spuilde platitudes die weinig of niets toevoegden aan de dossierbesprekingen. Pauleen had nooit eerder de gevolgen van hoge ouderdom van nabij ervaren. Het verwarde haar. Ergens mocht ze Cornal wel en dat gevoel was duidelijk wederzijds. *Het moet verschrikkelijk zijn om te beseffen dat je verstandelijke vermogens langzaam aftakelen.* Pauleens betovergrootouders waren allemaal op natuurlijke wijze gestorven, voor de ouderdom hun fysieke en mentale functies had kunnen aantasten. Zo was het nu eenmaal, de dood kwam altijd zacht en op tijd voor wie de leeftijd van 120 had bereikt – het was een biologische grens die de moderne technologie nog steeds niet had kunnen verleggen. De oude dame had kennelijk haar verval dag overschreden. Hoezeer haar dat ook speet, het opende wel perspectieven. *Als ik het goed aanpak, is haar baan binnen afzienbare tijd de mijne!*

Blozend trok ze de androïde mee het kantoor van Cornal binnen. Daar stond een zitbank waar ze onmiddellijk gebruik van wilde maken. Sinds haar aanstelling als supervisor had ze vrije toegang tot Cornals kantoor. Ze wist dat deze vanavond een belangrijke bestuursvergadering

had op de bovenste verdieping van het bedrijfsgebouw. Pauleen was 27, mooi, blond en bloedgeil. Zodra haar dagtaak erop zat was ze op weg naar het platform de androïde tegen het lijf gelopen, die doende was een defecte laserdiode in de wandverlichting te vervangen. Ze was hem al voorbijgelopen toen de kriebels in haar onderbuik haar eraan herinnerden dat een dwingende goesting haar al de hele dag uit haar concentratie had gehouden. Aarzelend had ze haar pas vertraagd en nog eens achterom gekeken naar de gespierde torso van de blauwe man. Ze had niet aan de verleiding kunnen weerstaan, ze had hem meteen in haar willen voelen.

Na een derde beurt lag ze loom en zweterig in de armen van de bot en plukte gedachteloos aan de donkere plukjes haar die zijn borstkas sierden. Wat begonnen was op de zetel, was geëindigd op het zachte witte tapijt dat het vel van een beer moest voorstellen – er zaten zelfs een kop en vier poten met zwarte klauwen aan. Plots hoorde ze stemmen op de gang. Haar hart braakte zulke grote gulpen bloed uit dat de slagader in haar hals bijna leek te ontploffen. *Cornal had toch die bestuursvergadering?* dacht ze in paniek. Cornal zou vandaag niet meer naar haar bureau komen, maar een van die stemmen was wel degelijk die van de oude dame. Pauleen keek jachtig op. *Waar liggen onze kleren?* Ze sprong op, greep de kledingstukken die op en rond de zetel verspreid lagen en wierp zich weer op de androïde, die net overeind wilde komen.

“Zwijg en verroer je niet!” gebod ze hem. Een blik in de ogen van de dociele bot verzekerde haar dat het bevel was begrepen en werd opgevolgd. Geen moment te vroeg. De deur ging open en Cornal kwam haar bureau binnen, op de voet gevolgd door een man. Pauleen kon niet zien wie het was, vanuit haar positie zag ze enkel zijn beige schoenen. *Hopelijk komen ze niet naar hier. Als ze me in mijn blootje betrappen kan ik mijn carrière wel vergeten!* Angst kneep haar keel dicht.

“Inderdaad, als die klotezooi uitkomt, staat het managementteam met de billen bloot. Onze CEO’s zouden mooi voor lul staan. Nee, het is volkomen ontoelaatbaar dat deze bagger in het rond vliegt!” Cornal klonk erg opgewonden.

“En, krijg je dat tijdig voor elkaar?” vroeg de onbekende man. Zijn zachte, afgemeten stem stond in schril contrast met die van Cornal. “Ik bedoel, we moeten de gelegenheid aangrijpen nu de kinderen zich nog samen in de zonneshuttle bevinden. Als we deze kans missen, wordt het een logistieke nachtmerrie; er zijn kinderen bij van Luna en Mars, dit zou de diplomatieke relaties ernstig kunnen bemoeilijken. Het venster sluit snel, Elise, de shuttle nadert Kronos.”

“Fuck ja, het sluit sneller dan mijn sluitspier! Maar dit lukt me wel, al zal het manueel moeten gebeuren, hiervoor bestaan geen sjablonen. Gelukkig zitten er geen kinderen van verbondsleden tussen, onze implants laten immers geen inprenting toe. Geen idee hoe we ons daaruit hadden moeten lullen.”

“Wat je zegt, een geluk bij een ongeluk. De militaire corvette heeft de zonneshuttle in het vizier en wacht op orders om te vuren.”

“Hoeveel personen op Kronos hebben momenteel zicht op corvette? Het geheugen van getuigen zal gemanipuleerd moeten worden, ze mogen enkel het ontploffen van de shuttle onthouden.”

“Het hoofd veiligheid van Kronos monitort de observatieruimten. Een ogenblikje, ik roep hem op.”

Plots was het zo stil dat Pauleen zich wel erg bewust werd van het geluid van haar versnelde ademhaling. Uit angst om betrap te worden hield ze haar adem in. Onbewust kneep ze ook haar

ogen dicht. *Wie de man in gesprek met Cornal ook mag wezen, hij is voornaam genoeg om haar bij haar voornaam aan te spreken.* In gedachten sloeg ze zichzelf voor het hoofd. *Natuurlijk is hij voornaam genoeg! Hij zat immers ook in die bestuursvergadering.*

De man kuchte. “85, niet meer. Ogenblikje, prioritaire oproep ...”

Pauleen, die zonet opgelucht naar adem had gehapt, hield die nu opnieuw in en staarde met uitpuilende ogen naar het uitdrukingsloze gezicht van de bot. *Van de zonzijde bezien, het lijkt erop dat Cornal en de man niet naar hier zullen komen. Cornal zit op haar bureau-ministre en de man ijsbeert voor de deuropening. Het lijkt erop dat hij hier zo snel mogelijk weer weg wil.*

“Sorry,” zei de man een helse minuut later, “dat was CEO Beskom. We zullen deze operatie moeten afblazen. Een oosterse aanslag op een shuttle vol onschuldige kinderen zou uiteraard een droom zijn voor de propagandamakers, maar het zou een ramp betekenen voor de veiligheidsdiensten en het veiligheidsgevoel van onze burgers. Ze hebben de berekeningen gedaan: wat we winnen op het vlak van propaganda verliezen we dubbel op vlak van vertrouwen. We willen geen tweede Rome, op Mars lopen ze nog steeds op de tippen van hun tenen na die aanslag vijftien jaar geleden. Nee, dit plan is funest voor de publieke opinie.”

“En het feit dat die kinderen door een malfunctie in het onfeilbare deflectorschild hun leven lang met een endoscoop in de reet zullen worden genaaid om wild groeiende kankers weg te snijden is dat niet?” Cornal was duidelijk geïrriteerd.

“Die nano-endoscopieën zijn volkomen pijnloos ...”

“Compleet naast de kwestie!”

“Natuurlijk, ik maakte maar een grapje. We gaan hun levens nog steeds beëindigen, maar niet door de shuttle op te blazen. Als de shuttle gedokt is sturen we een bewapende bot door de luchtsluis om iedereen aan boord te elimineren. De identiteitsgegevens worden momenteel naar je implant gestuurd, samen met de gegevens van de familieleden en kennissen van de slachtoffers. Er is ook een handvol begeleiders aan boord van de shuttle. De nabestaanden van de volwassenen, prent je maar een tragisch werkongeval in, maar allen onder andere omstandigheden, op verschillende tijdstippen en minstens een half jaar geleden.”

Cornal zuchtte diep. “Ja, dat klinkt veel beter. Wie verzint deze plannen, een bende oosterlingen? Soit, ik weet niet hoever jouw kennis van geheugenmanipulatie reikt, maar hoe verwacht je dat ik de dood van 135 kernegezonde kinderen inkleed zodat het brein van de nabestaanden er een geloofwaardige herinnering rond kan breien? Een herinnering die bovendien acceptabel is voor de veiligheidsdienst? Het is een ding om de dood van een oudje te ensceneren, maar bij een kind ligt dit ontzettend veel complexer. Bij de dood van een oudje weeft het geheugen van de nabestaanden er na een klein zetje automatisch een ingetogen afscheid rond, omdat het patroon en de verwachting al aanwezig zijn. Niemand verschiet ervan als een dergelijk levend lijk plots de poeper dichtknijpt, daar is onze persoonlijke tussenkomst niet eens voor nodig, dat doet de automatisering voor ons. Gelukkig sterven er nauwelijks jonge mensen, maar wanneer dat wel gebeurt klopt ik overuren, geloof me maar! 135 kinderen! Dat is ... je denkt toch niet dat ... Verdomme!”

“We willen dat je ze volledig wist.” In de stem van de man klonk geen enkele emotie door.

“Huh? Ik ... Zeg dat nog eens?”

“We willen dat je de herinnering aan de kinderen volledig uit het geheugen van de nabestaanden wist. Wij zorgen voor nieuwe banen en transfer van de ouders. En zoals je al zei, het geheugen breit zelf wel om de gaten heen.”

Even leek het erop dat Cornal zich ging verzetten, maar dan weerklonk weer die diepe zucht. “Goed dan.”

“En zet de ouders op de prioritaire adoptielijst, prent dat ook maar in hun geheugen.”

“Jawel.”

”En dan nog iets ...”

“Sorry, je bent mijn type niet.”

“Wat? Nee, ik bedoel dat je nog iets voor me moet doen.”

“Waarom ook niet, druk er nog maar een bolus uit, ik ben toch al volledig ondergescheten!” riep Cornal uit. Ze leek weer vuur te hebben gevat.

“Een Kronser, Cassandra Alli, escorte. Ze staat de kinderen en hun begeleiders momenteel op te wachten aan de luchtsluis. Alli is gewapend, ze zou het wel eens in haar hoofd kunnen halen om op de androïde te vuren als deze zijn opdracht uitvoert. Kun je aan het wissen van haar geheugen prioriteit geven? Ik bedoel: doe het nu, nu onmiddellijk alstublieft.” De man sprak nog steeds op diezelfde kalme toon, al klonken zijn woorden erg dwingend.

“Onmiddellijk, jawohl!” riep Cornal, en Pauleen kon vanuit haar positie zien dat ze de hielen tegen elkaar sloeg.

De man verliet het kantoor, een paar tellen later gevolgd door Cornal. Pauleen bleef verwezen achter. Van wat was ze zonet getuige geweest? Haar geest herkauwde het gesprek dat ze afgeluisterd had, maar ze was te opgewonden om er zich een steekhoudend idee over te vormen. *Moeder contacteren, ik moet zo snel mogelijk moeder contacteren!* Gejaagd krabbelde ze recht en begon haar kleren aan te trekken.

“Komaan, sta op! Kleed je aan en hervat je werk!” snauwde ze de androïde toe, die bewegingloos op de grond was blijven liggen. Zonder zich verder nog iets van hem aan te trekken hinkte ze naar de deur, terwijl ze haar voet door haar broekspijp wrong.

Er was niemand op de gang. In looppas begaf ze zich naar het platform. Haar implant riep een ei op.

“Moes?”

“Pauly meisje, wat fijn je stem te horen! Hoe gaat...” begon Kas, maar ze werd bruusk afgebroken.

“Moes luister naar me, dit is erg belangrijk! Waar ben je momenteel, wat ben je aan het doen?” De traagheid van verbale communicatie stoorde haar op dit ogenblik enorm.

“Is er iets met je, je klinkt zo opgewonden?”

Pauleen wilde roepen met de stem van haar gedachten, de stem die haar moeder momenteel hoorde, maar ze wist zich te beheersen. “Wat. Doe. Je. Op. Dit. Moment. Moeder?”

“Uhm ...” Het bleef een tijdje stil, terwijl haar moeder zich probeerde te herinneren wat ze aan het doen was.

Ik ben te laat! dacht Pauleen, zonder precies te weten waarvoor ze precies te laat was of wat ze had kunnen doen als ze niet te laat was geweest.

“Ik ... ik ben op weg naar huis, Pauly.” Er klonk duidelijk aarzeling in haar stem, alsof ze zelf niet helemaal overtuigd was van wat ze zei. “Mijn shift is vandaag wat vroeger afgelopen ... Fijn, dan kan ik nog een training meepikken voordat je vader thuiskomt.”

”En wat deed je hiervoor? Wachtte je toevallig een groep op toen je shift plots werd beëindigd?”

“Ik begrijp niet goed wat je bedoelt, liefje, ik heb een groep reizigers naar de luchtsluis begeleid en nu zit mijn shift erop.”

“Heb je vandaag een groep kinderen gezien? Ze zouden een trip maken met de zonneshuttle?” drong Pauleen aan.

“Maar Pauly toch, ik begrijp echt niet wat je hebt vandaag. Nee, ik heb geen groep kinderen gezien op Kronos. De zonneshuttle staat gedokt, hij is vandaag niet uit geweest.”

“Dat...” begon Pauleen, maar ze slikte de rest van haar zin in. Wat kon ze immers nog zeggen? Dat haar baas, Elise Cornal, zopas een groep kinderen uit haar geheugen had gewist, kinderen die omwille van een technisch mankement blootgesteld werden aan een letale doch behandelbare dosis straling? Dat ze geliquideerd waren om het beleid van CEO Beskom niet in diskrediet te brengen? “Laat maar zitten, moes, ik denk dat ik me wat overwerkt heb vandaag.”

”Laat je niet onder druk zetten, hè! Zorg maar dat je voldoende rust krijgt. En anders stuur ik je vader op die bazin van je af, hoor!”

Pauleen bedacht dat haar moeder, met al haar gevechtstraining, veel effectiever zou zijn in het fysiek bedreigen van Cornal dan haar vader, die over geen ander verweer beschikte dan zijn ontwapenende glimlach. Ze nam met een kwinkslag afscheid van haar moeder. Het ei zoefde verder door de identieke straten, geflankeerd door identieke hoogbouw. De saaie regelmaat van de stad bracht haar geest tot rust. De rest van de trip overdacht ze het gesprek tussen Cornal en de onbekende man.

De volgende ochtend werd Pauleen met een schok wakker. Haar hoofdkussen was doordrenkt met zweet en tranen. Het duurde enkele ogenblikken vooraleer ze besepte waarom. Ze had gedroomd van grootje, van haar dood en crematie. Terwijl ze dit droomde had ze beseft dat het allemaal leugens waren, dat grootje niet overleden was maar gedood, de verdoemenis ingezapt. Ze hadden haar gedood op nog geen meter van waar zij nietsvermoedend lag te slapen ... of misschien lag ze niet eens te slapen en was ze klaarwakker geweest toen ze haar van het leven kwamen beroven. Hoe, waar en wanneer grootje was gestorven ... Ze kon het niet met zekerheid zeggen, met geheugenmanipulatie konden ze haar alles doen geloven. De razernij die ze voelde was zo overweldigend dat ze Cornal naar de keel zou zijn gevlogen als ze die nu voor zich had gehad. Ze beloofde zichzelf plechtig dat ze er alles aan zou doen om deze verschrikkelijke praktijken eens en voor altijd te stoppen, ze zou er haar levensdoel van maken – *voor jou, grootje, voor jou....*

Langzaam maar zeker werd haar wereldbeeld volledig op zijn kop gezet, alsof ze al die tijd geslapen had en nu geleidelijk aan wakker werd. In de maanden die volgden dacht ze vaak terug aan haar jeugd op Kronos, aan haar tijd met grootje en aan de verhalen uit het Oosten die haar vader 's avonds aan haar moeder vertelde. Dat Morgenland, dat haar als kind als een mythe had aangetrokken, begon aan een opmars in haar volwassen geest. Al haar opvattingen over het Westen waren op losse schroeven komen te staan. Een maatschappij die onschuldige kinderen

doodt om het gezicht van enkele bestuursleden te redden, die ouderen doodt om welke reden dan ook, die het geheugen van haar burgers wist ... dat was geen maatschappij waar zij deel van uit wilde maken. Ze geloofde dan ook niets meer van de propaganda die over het Oosten werd opgehangen als was het een primitief gebied vol achterlijke gekken. Voortaan bekeek ze alle berichtgevingen van het bestuur met een diepe argwaan. Ze stortte zich op haar werk en likte vol overgave het gat van Cornal. Meer nog dan daarvoor was ze verbeten om zo snel mogelijk de top te bereiken en zo de rest van het raadsel te ontsluiëren. Pauleen besepte dat de informatie waar ze momenteel over beschikte slechts het topje van de ijsberg was. Er zat veel meer achter en ze wilde absoluut weten wat. Waarom werden ouderen gedood? Op welke manier waren zij een bedreiging voor het bestuur of de maatschappelijke orde? Waarom werd het geheugen van burgers gewist? Wat was het Verbond en wie maakte daar deel van uit? Om op al deze vragen een antwoord te vinden moest ze zelf eerst deel worden van het probleem. Ze moest aan de andere kant van het bureau-ministre geraken.